

Scientia Sanctorum

Collecta Ex Meditationibus Ludovici De Ponte, Joannis Busaei, Joan. Suffren, Juliani Hayneufve, Et Antonii Gaudier, &c. E Societate Jesu, In Dominicis, Festa & ferias totius Anni digesta. Cum Indicibus duobus. I. In singulos dies. II. Ad Exercitia Spiritualia

Puente, Luis de la

Dilingæ, 1685

Meditatio I. De decreto Incarnationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60561)

qualem ille vitam amplexus est, quibus nunc centuplum promittitur, & in posterum vita æterna: quamvis non tam ob eximiam remunerationem, quàm ob immensum debitum, quo obstringimur, amandi hunc Regem, eique modis omnibus inserviendi, id præstari conveniat:

Eccl. 23. & quia, ut ait Sapiens, *Gloria magna est sequi*
38. *Dominum*: eoque major, quò propiùs sequimur, satagentes illud implere: *Perfecti estote,*

sicut Pater vester celestis perfectus est: Et adeò, sicut Rex noster, quem Pater nobis ad imitandum proposuit. Qui autem specialiter ad hoc vocati non sunt, promptum nihilominus animum, studiùmque suum offerant, usurpantes

Mat. 54. illud: *Paratum cor meum, Deus, paratum cor*

Pf. 107. *meum.* 4. Sunt alii, quibus satis non est ita
8. Christum sequi, nisi alios quoque ad idem pelliant, ac *convocent*, ut est in Proverbiis, *ad ar-*

cem Christianæ perfectionis, quales sunt Religi-
Prov. 9. *giosi illi*, quorum est institutum, Apostolorum
3. *instar*, non modò salutis & perfectioni propriæ, verùm etiam proximorum incumbere.

verùm etiam proximorum incumbere.

MEDITATIO I.

*De Decreto Divino Incarnationis Verbi,
 pro reparatione Hominis.*

PUNCTUM PRIMUM.

1.
 Decre-
 tum,

Q UOD DEUS ab æternitate statuerit huma-
 num genus in Adamo lapsum reparare, tum
 miseri-

miseriordiã divinã , tum miseriã nostrã id flagitante.

I. Condiderat ad imaginem suam tum Angelos , tum homines : sed cum ex illis plurimi peccassent , voluit in eis justitiã suã severitatem exercere : in his autem misericordiã divitias ostendere. Quod ex parte Dei suadebat ipsa misericordia , quia cum in Angelis peccantibus exercuisset justitiã severitatem , decebat ipsum in homine saltem misericordiam exhibere , quã maximè apparet in condonatione peccatorum , ne justus tantum & rigidus , nulloque modo misericors haberetur.

I. Angelis justus.
Hominibus misericors.

II. Ex parte verò hominis misericordiam divinam provocabant duæ causæ. 1. Quòd alienã unius culpã reliquos infecerat , & reos constituerat , absque propria singulorum voluntate : & quòd non pauci , sed totum genus humanum interibat , mundusque iste causa hominis creatus frustrabatur penitus suo fine , dum nulli prorsus hominum ad salutem consequendam usui erat futurus. Non conveniebat autem , ut DEUS totum suum opus , omne scilicet genus hominum , interire , providentiãque suam circa mundi conditionem proposito fine universè fraudari. Quare ad misericordiam divinam inflectendam , nos etiam illa duo efficaciter allegare possumus , & quòd culpa aliena in peccatis concepti , & quòd opus manuum DEI sumus. Nihil enim odisti , Deus eorum quæ fecisti , & operi manuum tuarum porriges dexteram.

II. Causæ.
I. Aliena culpa.

Pf. 50. 6.
Pf. 137.
8.
Sap. 11.
25.

2. Causa, quòd homo diaboli fraude inductus est.

Serpen-
tis ten-
tatio.

est. Is enim, cum in Deum nihil posset, à quo fuerat damnatus, iram suam in Dei imaginem convertit. Quare hominis causam Deus ut suam suscepit, ne malignus contra Deum gloriaretur, quasi in Deum egregiè ultus, dum ab ejus obsequio hominem abalienâisset: sicque statim Deus ipsi denunciavit fore, ut qui mulierem deceperat, à muliere vinceretur: *Ipsa conteret caput tuum.* Et quia eodem livore nunc etiam impetimur à dæmone, licebit ad Deum similiter clamare: *Exurge Domine, judica causam meam.*

Gen. 3.
15.

Pf. 37.
22.

PUNCTUM II.

I.
Optimū
medium
satisfa-
ctionis.

I. Quòd Deus Pater, ad remedium peccati, ipsum Filium suum voluerit incarnari. I. Habuit alios modos; vel per meram condonationem; vel si per modum satisfactionis, potuit creare hominè peccati expertem; vel per aliquem Angelorum salutem afferre: sed elegit, quod optimum: non enim alius reparator aptior, non medium efficacius, non redemptio copiosior reperiri potuit: ut *ubi abundavit delictum, superabundaret & gratia.*

Rom. 5.
20.

II.
Opposi-
tæ pec-
cato.

II. Confert culpam hominis cum remedio. Ille superbivit, divinitatem scientiamque Dei affectavit: *Eritis sicuti Dii, scientes bonum & malum:* quo meruit cum tota stirpe deleri in perpetuum. Contra verò Deus in remedium abjicit sese: *Exinanivit semetipsum, formam servi accipiens, in similitudinem hominum factus, ut homo gloria & honore coronaretur; imò fiat Deus,*

Gen. 3. 5.
Phil. 2. 6.

Deus, in Christo quidem per unionem personæ, in reliquis verò per gratiæ adoptionem. Prorumpam igitur in laudes tantæ bonitatis, Moysis verba usurpans : *O Dominator Domine Deus misericors & clemens, patiens & multa misericordiationis, ac verax, qui custodis misericordiam in millia, qui auferis iniquitatem & scelera, atque peccata, nullusque apud te per se innocens est. Venerabor tanti mysterij maiestatem, facie pedibusque, more Seraphim obvelati, cumque iidem clamans: Sanctus, Sanctus, Sanctus: plena est omnis terra gloria eius.*

Exod. 34. 8.

III. Gratias agam pro tam stupenda adinventionem, qua vilitatem assumens meam, suam impertiit celsitudinem. Discam meipsum abjicere propter eum, qui se ita abjecit propter me: & amulabor charitatem, qua summum, quod potuit, fecit mea causa, & vicissim quicquid sum & valeo, ipsi reddam, nec sic quidem satis meo debito facturum. Et postquam Deus me tanti fecit, cavebo, ne degenerem.

III. Gratia-
rū actio.

Leo
Serm. I.
de Nati-
vit.

PUNCTUM III.

Quòd Deus isto factò omnes divinas perfectiones insigniter expresserit. 1. Bonitatem infinitam, dum summè se homini comunicavit unione hypostatica, qua totum genus humanum fit Deo agnatum. 2. Charitatem, quia non potuit nobis majus bonum velle, neque magis illud velle: siquidem, ut illud assequeremur, Filium suum unigenitum dedit, quo vicissim factò voluit, nos unum secum facere charitate.

Virtute:
1.

2.